Флоренция тържествувала и процъвтявала, а младият член на семейството Алигиери, сред усърдния жар на толкова гениални духове, намерил другар, достоен да го разбере, в лицето на Гуидо Кавалканти, благородния, ала " чувствителен, самотен и увлечен в науката" рицар, който поради общност на идеалите в изкуството, въпреки различния му начин да чувствува любовта, го бе насърдчил в първите му опити, а сега го следваше с сърдечна симпатия в поетичния му възход.

Ала вдъхновителката на тия стихове, " нещо дошло от небето на земята за да покаже чудеса", не трябвало да остане за дълго на тоя свят: нейният поет бе вече чрезвичайно това чрез таинственото предчувствие, което е имал през време на едно трескаво боледуване. На 8 юний 1290 Беатриче умира, за да отиде в "царството, където ангелите намират покой", докато Данте прекъсва песента, която бе започнал в нейна чест, като му остава безкрайно горчивата мъка на нейния спомен. Изглежда, че тази загуба дълго време го е тежко гнетила, защото стиховете му от този период искрено отразяват скръбта му. Болката му е била забелязана и разбрана от една красива и мила жена, която го гледала с толкова милост, че поетът се просълзявал, развълнуван от спомена за изживяното; ала полека-лека, от съжалителното изражение на жената възникнала симпатия, която подготвила пътя за любовта. Очите на Данте престанали да сълзят при вида на състрадателната хубавица и сърцето му отново се разтворило за нови надежди, докато той се унасял в нежни блянувания: от болката животът отново се възраждал, с нови примамки, с нови желания. А образът на оная благословена Беатриче? - Как изглеждал вече далечен и забулен!

Но ето, че тъкмо когато Данте бил най-силно склонен в мислите си към любезната утешителка, ето, че някакво видение му припомня неговата Беатриче такава, каквато я видял за първи път.

Това било знак за пробуждане от възникващата страст, която струвала на поета много сълзи на разкаяние и го принудила да можеби с яркото съпоставяне на възвръщащите се спомени с мамещата действителност; победил споменът на блаженопочившата, а победата, макар и трудно извоювана, била бърза и сигурна, защото Данте, с решителна проява на волята си, се освободил от новата си обич, възвръщайки се изцяло към съзерцанието на своята прославена любима. Това психологическо изживяване е описано в "Нов живот" с толкова дълбока правдивост, че ние не се колебаем да го смятаме за истинско, макар, че по-късно поетът поискал да му отдаде символично значение.

Наистина, в "Пир" Данте изключва всяка, дори и временна, неверност към Беатриче: "Казвам и твърдя, че жената в която се влюбих след първата си любов бе прекрасната и достопочтена дъщеря на Царя на вселената, на която Питагор даде име Философия". Ала възможно ли е тъй истински жен-